

Stue, laa der ofte et Slør af Træthed over de skønne, kloge Øjne med det hemmelighedsfulde Skyggespil.

Han havde selv i de forløbne Aar oplevet et og andet, der havde givet ham Afsmag for Verden og faaet ham til at føle sig ensom. Han gjorde derfor ingen alvorlig Modstand, da han mærkede, hvordan Kærligheden igen begyndte at spinde sine gyldne Traade imellem dem. Men til nogen fornyet Erklæring kom det alligevel aldrig. Der mærkedes bestandig paa Bunden af Jyttes frejdige Væsen en Skyhed, som i sidste Øjeblik holdt ham Ordet tilbage paa Tungen. Han maatte ofte tænke paa de halvtamme Raakid, man kan træffe i Nærheden af Skovfogedboliger, som flygter, saasnart man nærmer sig, men følger efter, naar man gaar bort.

Han havde undertiden spurgt sig selv, om der kunde være nogen Hemmelighed i hendes Liv, som hun ikke havde Mod til at tilstaa for ham. Han mindedes de forskrækkede og bønfoldende Øjne, hvormed hun havde set paa ham hin Dag paa Langelinje, da han friede til hende. De Øjne havde forfulgt ham ogsaa her paa Favsingholm.

Bedst huskede han hende dog fra den Aften, da de stod i Lygteskæret udenfor hendes Port i Dronningens Tværgade og tog den sidste Afsked. Det var Dagen før han rejste til Nauheim for at gennemgaa sin Kur — og hente sin Dødsdom. Han havde